

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **V. T. L.**
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-169760-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 21. 1. 2015 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného dle § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, za účelem podnikání, které mu bylo uděleno jako osobě samostatně výdělečně činné.
2. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 21. 10. 2015, č. j. OAM-2333-29/DP-2015, žádost zamítlo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu. Současně správní orgán I. stupně platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.
3. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že jediným podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl výslech žalobce provedený dne 1. 7. 2015.
5. K závěru, že žalobcem uskutečňovaná výdělečná činnost není podnikáním a lze ji charakterizovat jako výkon nelegální práce, dospěl správní orgán na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Ačkoli odpovědi žalobce mohly být indicií, že na území České republiky nevykonává podnikatelskou činnost, přesto část odpovědí mohla svědčit ve prospěch jeho tvrzení. Bylo na správním orgánu, aby pochybnosti o výkonu podnikatelské činnosti žalobce dalším dokazováním potvrdil nebo vyvrátil.
6. Žalobce se měl dle správního orgánu v minulosti účastnit jako podnikající fyzická osoba na podnikání společnosti zřízené ve smyslu § 2716 a násl. zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku. Činnost sdružení byla v minulosti podrobena kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj a v rámci této kontroly mělo být zjištěno, že účastníci sdružení vykonávali práci mimo pracovněprávní vztah a bez povolení k zaměstnání. Byť žalobce nebyl nikdy účastníkem jakéhokoli správního řízení, byly závěry Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský použity ve správním řízení o žádosti žalobce i vůči němu. Takové úvahy považuje žalobce za nepřípustné, neboť možná porušení zákona třetími osobami nelze automaticky vztahovat i na jeho osobu.
7. Dospěl-li správní orgán k závěru, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, měl dát podnět k zahájení řízení věcně příslušnému správnímu orgánu a řízení o žádosti po dobu řízení o předběžné otázce přerušit. Jedině závěry z takového řízení mohly být právně relevantní ve vztahu k závěru správního orgánu o výkonu nelegální práce.
8. Správní orgán nepostupoval v řízení dle § 50 odst. 2 a § 51 odst. 1 správního řádu. Nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
9. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že předchozí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo žalobci uděleno jako osobě provozující živnost. Žalobce při výsledku uvedl, že v provozovně Modřicích začal pracovat v roce 2008 a pracuje dosud. Z toho vyplývá, že od roku 2008 do současnosti neplní účel povoleného pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V daném skutkovém zjištění lze rovněž shledat jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
11. Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce cizincem, který není držitelem platné zaměstnanecké karty nebo který nemá platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území, případně potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, nemůže být hodnocen jinak než jako nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákoně č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Správní orgány mají pravomoc při posuzování žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zkoumat nejen formální naplnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, ale i skutečný obsah vykonávané činnosti. Správní orgán I. stupně tak byl oprávněn učinit závěr, že činnost žalobce je nelegální prací.
12. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce ve společnosti Vodňanská drůbež, a. s. vykonává závislou práci, přičemž této činnosti se věnuje v převážné době, resp. osm hodin denně. Popsaná činnost naplňuje znaky závislé práce, neboť žalobce vykonává činnost podle pokynů třetí osoby, nikoliv podle vlastní vůle, v přesně ohraničeném čase a v provozovně drůbežářských závodů v Modřicích, nikoliv v místě svého podnikání. Žalobce o své práci sám nerozhoduje. Jeho práce spočívá v soustavném výkonu jedné činnosti, která je součástí procesu zpracování drůbeže, na které se účastník řízení podílí stále se opakujícím úkonem. Takovou činnost nelze považovat za výkon samostatné podnikatelské činnosti.
13. Žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

14. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
15. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
16. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

IV. A) Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

17. Žalobce namítl, že správní orgán I. stupně nepostupoval ve správním řízení důsledně podle § 50 odst. 2 a § 51 odst. 1 správního řádu, čímž nenaplnil zásadu materiální pravdy a zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
18. K namítané nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí

vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

19. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaná (i správní orgán I. stupně) rozhodla. Srozumitelné jsou rovněž úvahy, které správní orgány vedly k závěru, že žalobce nepodniká, nýbrž vykonává závislou práci. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak není důvodná. Ostatně o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí rovněž skutečnost, že žalobce v podané žalobě se závěry žalované polemizuje.

IV. B) Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. jeho nesprávného posouzení žalovanou

20. Žalobce dále namítal, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn nedostatečně, resp. že žalovaná (potažmo i správní orgán I. stupně) nesprávně uzavřela, že žalobce po převážnou část doby platnosti povolení na území nepodnikal.
21. Soud se prvně zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve správním řízení.
22. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 21. 1. 2015 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání. Z Cizineckého informačního systému správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce na území České republiky pobýval ode dne 12. 2. 2008 na základě víza k pobytu nad 90 dnů uděleného za účelem podnikání s platností do 10. 2. 2009. Platnost vydaného povolení byla žalobci prodlužována postupně až do 10. 2. 2015. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo žalobci vydáno jako osobě podnikající na základě živnostenského oprávnění. Žalobce je držitelem živnostenského oprávnění od 1. 4. 2009 pro provozování živnosti volné „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“.
23. Ve spisu je založeno rovněž rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.320/13/14.3, jímž byl JUDr. E. P. shledán vinným ze spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Z rozhodnutí plyne, že oblastní inspektorát práce provedl dne 17. 7. 2012 kontrolu v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a. s., na adrese Chrlická 533, Modřice, zaměřenou na dodržování pracovně právních předpisů. V průběhu

šetření bylo na místě zjištěno 23 cizinců vietnamské státní příslušnosti, mezi nimiž žalobce nebyl uveden, kteří na místě vykonávali činnost dělníka u výrobní linky. Předmětem jejich činnosti byla konkrétně výroba uzenin a porcování kuřat a kostí u výrobní linky. Inspektorát uzavřel, že cizinci zde vykonávali nelegální práci.

24. Žalobce ve správním řízení předložil povolení od Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 23. 5. 2014, z něhož vyplývá, že je zaměstnán u společnosti Vodňanská drůbež, a. s., s místem výkonu práce Modřice, Chrlická 522. Platnost tohoto povolení je od 1. 6. 2014 do 31. 5. 2015, druh práce: 75119 ostatní zpracovatelé masa, ryb a příbuzní pracovníci. Bylo doloženo rovněž prodloužení uvedeného povolení od 1. 6. 2015 do 31. 5. 2017.
25. Za účelem zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, předvolal správní orgán žalobce k výsledku na 1. 7. 2015. V průběhu výsledku žalobce uvedl, že od svého příjezdu do České republiky v roce 2008 pracoval nejprve v Kroměříži na stavbě. Po měsíci a půl začal pracovat v Modřicích, kde pracuje i nyní. Náplní práce je umisťování kuřat na pracovní linku. V červenci 2014 podepsal se závodem pracovní smlouvu. Na otázku správního orgánu, proč si vyřizoval povolení od úřadu práce, žádá-li o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, uvedl, že nemohl sám podnikat, a bylo mu řečeno, že pokud má povolení od úřadu práce, tak pracovat může. Vše za něj vyřizoval pan doktor (JUDr. P., pozn. soud). Na otázku, zda paralelně pracuje a podniká, odpověděl, že práce je stejná jako podnikání a nevidí v tom žádný rozdíl. Kromě kladení půlek kuřat na linku jinou činnost nevykonává. Při práci používá pracovní oděv, rukavice a boty. Vše patří záводу. Dále uvedl, že pracuje od pondělí do pátku a má nárok na 20 dní dovolené. Pracovní dobu nemá pevně stanovenou, záleží na práci. Někdy pracuje 4-5 hodin, někdy 16 hodin. Pracuje na směny, ranní a odpolední, které stanovuje závod. Docházka na pracoviště je evidována čipovou kartou. Placený je podle počtu odpracovaných hodin. Nevěděl, odkud pocházejí kuřata, s nimiž pracuje, kdo je objednává a od koho. Poznamenal, že s účetnictvím mu pomáhá JUDr. P. Nepamatuje si, kde a kdy podával daňové přiznání za rok 2014. Neví, kolik platí měsíčně na pojistném na sociální zabezpečení. Sám si žádné zakázky neshání. Podnikání se věnuje denně 8-9 hodin, stejně jako zaměstnání, a mezi podnikání a zaměstnáním nevidí žádný rozdíl.
26. Na základě výše popsaných skutečností dospěly správní orgány k závěru, že žalobce neplnil účel, pro který mu byl povolen pobyt. Byla rovněž zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území České republiky, jelikož žalobce neplnil účel předchozího povoleného pobytu po převážnou část tohoto pobytu tím, že vykonával závislou práci a nepodnikal.
27. Soud je přesvědčen, že v předcházejícím správním řízení byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Není pravdou, že by správní orgány vycházely pouze z výsledku žalobce. Na základě žalobcem předložených listin a na základě dalších podkladů opatřených správním orgánem byl řádně a dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Napadené rozhodnutí žalované má v takto zjištěném skutkovém stavu náležitou oporu.
28. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak není důvodná.
29. Dále soud posuzoval zákonnost závěru žalované, že žalobce na území České republiky nepodnikal, resp. vykonával nelegální práci.

30. V projednávaném případě je předmětem přezkumu rozhodnutí o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání (jako osoba samostatně výdělečně činná).
31. Z ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně.
32. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
33. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců uvádí, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Dle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
34. Konečně z § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců plyne, že dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
35. Správní orgány dospěly k závěru, že jsou dány dva důvody, proč nelze žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vyhovět: žalobce jednak neplnil předchozí účel pobytu (nevykonával podnikání), jednak jeho jednání představovalo jinou závažnou překážku pobytu. Správní orgány proto aplikovaly jak § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tak § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona.
36. Pro oba uvedené případy platí, že konkrétní účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být reálně naplněn. Z hlediska posouzení, zda cizinec podmínku plnění účelu pobytu porušil, je nutné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti toho kterého případu – zejména rozsah období, po které nebyl účel pobytu plněn, jakož i důvody tohoto neplnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Dlouhodobý pobyt nelze prodloužit, neplní-li cizinec na území účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno [srov. výše citované znění § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 44a odst. 3 a § 35 odst. 3, téhož zákona]. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje tzv. jinou závažnou překážku pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j), věty druhé, zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 44a odst. 3 tohoto zákona (srov. např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50). Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je přitom třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35).

37. V daném případě z hlediska hodnocení rozsahu období, po které neměl být účel pobytu žalobce plněn, nelze správním orgánům nic vytýkat. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce tutéž činnost vykonával od roku 2008 do doby rozhodování doby rozhodování správního orgánu I. stupně, tj. po převážnou dobu povoleného pobytu.
38. K vlastním důvodům neplnění účelu pobytu soud uvádí, že podnikání (§ 420 občanského zákoníku) je výdělečnou činností vykonávanou samostatně živnostenským nebo jiným obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně a za účelem dosažení zisku. Podle dřívější úpravy obsažené v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníku, se podnikáním rovněž rozuměla soustavná činnost prováděná podnikatelem vlastním jménem na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Živností se pak dle § 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona, rozumí soustavná činnost provozována samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.
39. Jak tedy správní orgány správně uváděly, aby mohla být určitá činnost pokládána za podnikání, resp. živnost, je třeba kumulativního naplnění všech pojmových znaků: soustavná činnost prováděná podnikatelem vlastním jménem na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Činnost žalobce spočívala ve zpracovávání drůbeže v Modřicích v provozovně tamních drůbežářských závodů, konkrétně v umisťování kuřat na pracovní linku. Žalobce neobjednával žádné zboží ani nevěděl, kdo je objednával. Žalobce byl placen podle počtu odpracovaných hodin, přičemž odměna byla vyplácena jednou měsíčně na jeho účet. Jak správně uvedly správní orgány, činnost žalobce lze pokládat za soustavnou, nikoliv však za samostatnou. Nebylo proto možné hovořit o podnikatelské činnosti.
40. Správním orgánům nelze vyčítat, že dále nezjišťovaly naplnění třetího znaku podnikatelské činnosti, tj. zda je činnost provozována na vlastní odpovědnost žalobce. Z výslechu žalobce jasně vyplynulo, že jím vykonávaná činnost neměla znaky samostatné výdělečné činnosti, ale znaky závislé práce. Žalobce potvrdil, že si sám nevyhledává zakázky a že vykonává pořád stejnou pracovní činnost. Povědomí žalobce o vykonávané činnosti je zúženo na akceptaci podmínek výkonu činnosti, ať finančních či provozních. Žalobce si sám neurčoval výši odměny, tato se určovala podle počtu odpracovaných hodin evidovaných na čipové kartě s ohledem na celkové množství odpracovaných hodin. Navíc od poloviny roku 2014 si žalobce pro tutéž činnost opatřil povolení k zaměstnání; je tedy zřejmé, že vykonávaná činnost nesplňovala znaky podnikání, ale závislé práce. Správní orgány tak na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu správně uzavřely, že činnost žalobce vykazovala znaky závislé práce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaný pod č. 3027/2014 Sb. NSS).
41. Lze doplnit, že naplněním těchto znaků se přímo v případě sdružení podnikatelů, v jehož rámci žalobce vykonával svou činnost, zabýval Krajský soud v Brně již v rozsudku ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73, publikovaném pod č. 3553/2017 Sb. NSS ve věci žalobce JUDr. E. P. (zmocněnce žalobce ve správním řízení) proti Státnímu úřadu inspekce práce, jímž přezkoumával rozhodnutí specifikované v bodě 23 rozsudku. Krajský soud ve vztahu k jednání JUDr. P. v souvislosti s činností daného sdružení uzavřel, že *„jeho činnost považuje za sofistikované simulování podnikatelského vztahu a zastírání skutečného vztahu zaměstnavatelsko-zaměstnaneckého (tedy pracovněprávního). To zahrnuje mimo samotného faktu výkonu činnosti na formálním základě smlouvy o sdružení důsledné vystupování [JUDr. P.] ve smluvních vztazích jako „vedoucí sdružení podnikatelů“, snahu*

vyhovět ve věci zdaňování požadavkům na zdaňování příjmů dosažených v rámci smlouvy o sdružení, vykazování zasílání měsíčních odměn za práci jakožto poukazování záloh, a to ve smyslu požadavků zákona o pobytu cizinců apod. Ani tyto formální kroky však nemohly zahalit skutečnou materiální povahu pracovní činnosti cizinců a roli [JUDr. P.]“ Závěry krajského soudu, že cizinci pro JUDr. P. v provozovně v Modřicích vykonávali závislou práci, následně v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53, potvrdil také Nejvyšší správní soud. Soud je přesvědčen, že předmětné závěry o výkonu závislé práce členů sdružení lze v plném rozsahu vztáhnout i na nyní projednávaný případ žalobce, přestože sám žalobce nefiguroval mezi kontrolovanými osobami při kontrole inspektorátu práce dne 17. 7. 2012. V rámci stejného sdružení však na stejném místě vykonával práci stejného druhu jako kontrolovaní cizinci.

42. Žalobci lze přisvědčit v tom, že správním orgánům nepřísluší rozhodovat v oblasti správního trestání a autoritativně postihovat nelegální práci. V daném případě však nebylo rozhodováno o správním deliktu spočívajícím v nelegální práci, ale o žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žalobci. Přestože správní orgány nebyly kompetentní k rozhodnutí, zda došlo ke spáchání správního deliktu podle zákona o zaměstnanosti, byly plně kompetentní k učinění závěru, že žalobce před 1. 6. 2014 vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání. Pokud výkon práce bez povolení k zaměstnání, resp. bez zaměstnanecké karty současně naplňuje definici nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, nelze správním orgánům vytýkat, že tuto skutečnost uvedly v napadeném rozhodnutí.
43. Lze tak uzavřít, že žalovaná správně vyhodnotila činnost žalobce ve výrobním závodě v Modřicích jako závislou práci, nikoliv jako podnikání. Žalobce po převážnou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání neplnil účel vydaného povolení, byl proto dán důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. pro jeho neprodloužení.
44. Ani námitka nesprávného posouzení důvodů pro zamítnutí žádosti žalovanou tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

45. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu